

Marias upptagning i himmelen

Av Johannes-Maria Störksen, karmelit

Vi firar idag Maria, Himlens Drottning, i vilken Guds frälsningsplan allra först blev förverkligad. Redan före tidens början hade Gud beslutat att hans Son skulle sändas till världen, till människorna, för att Sonen, som är Gud av Gud, ljus av ljus, skulle bli som en av oss i mänsklig natur, så att han kunde hjälpa oss att lära känna hans Fader och föra oss till honom, genom döden och uppståndelsen.

För att frälsningsplanen skulle kunna förverkligas måste Sonen bli född av en kvinna, Maria, när tiden var inne. För att vi skall kunna veta att frälsningsplanen är reell och verksam, måste den realiseras i en människa. Denna människa är Maria. ”Den upphöjda Gudsföderskan är förutbestämd och hemlighetsfullt förenad med Jesus Kristus i ett och samma rådslut av evighet” säger påven Pius XII i den Apostoliska Konstitutionen om Jungfru Marias Upptagning.

Maria är kvinnan, utvald av Gud från evighet, som går före oss. Hon är inte bara ett exempel för oss medan vi lever här på jorden, utan också den människa som visar oss något om det som väntar oss. Maria är redan förenad med sin Son i himlen, som också vi en dag skall bli det. ”Sedan Maria har upptagits i himlen är det mål, som vi alla strävar efter, [...] redan uppnått.”¹ Gud kommer vår svaga tro till mötes genom att låta oss känna åtminstone *en* människa som redan har kommit fram till frälsningen och lever i den eviga glädjen.

Men Marias glädje började naturligtvis redan medan hon levde på jorden. Det kommer tydligt till uttryck i hennes lovsång när hon är hos sin kusin Elisabet. ”*Min själ prisar Herrens storhet*”, säger hon där, i sin mäktiga och ödmjuka lovsång som kallas Magnificat. Maria vet att Herren är stor. Men i sin själ och i sin jubel gör hon honom ännu större: ”Magnificat” betyder egentligen inte bara att hon prisar Herrens storhet, utan att hon gör Herren ännu större.

När hon gör det, är det inte förvånande att hennes ”*ande jublar över Gud*”, som hon vet är hennes ”*frälsare*”. Hon som är en ung kvinna, en fattig Israels dotter, och som har varit fylld av nåd sedan hon blev avlad, hon har nu erfarit att Gud, han som är större än allt man kan tänka sig, ”*han har vänt sin blick till sin ringa tjänarinna*”. Den oändlige skådar ned på den minsta. Maria kan utan tvekan profetera att ”*från denna stund skall alla släkten prisa henne [mig] salig*”, och det är ord som har giltighet varje stund, för att också vi skall prisa henne salig.

---

¹ Wilfrid Stinissen, *Maria i Bibeln, i vårt liv*.

Hon som är den lilla, fattiga, hon får uppleva att *"stora ting låter den Mäktige ske med henne [mig]"*, så stora att hon närmast stannar upp och överväldigat säger: *"hans namn är heligt"*. Och vad är det inte han gör! *"Han gör mäktiga verk med sin arm, han skingrar dem som har övermodiga planer. Han störtar härskare från deras troner, och han uppböjer de ringa. Hungriga mättar han med sina gåvor, och rika skickar han tomhänta bort."* Hon, den lilla och fattiga, vet bättre än de stora och rika att Guds frälsningsplan med förkärlek riktas mot de allra minsta, mot de ödmjuka och ringa, de fattiga.

Maria har lärt att Gudsfruktan är början till visheten, och vet att Gud förbarmar sig i all evighet över alla dem som fruktar honom. Hon vet att han *"förbarmar sig över Abraham och hans barn"*, det vill säga *"hans tjänare Israel, till evig tid"*, ty det har han lovat. Så mycket kan Maria, Israels dotter, säga om Herren utifrån det som hon själv har erfaren i sitt liv, och det som hon har hört sägas om Guds ingripande i sitt folks liv och historia.

Och en dag avslutar Maria sitt jordiska liv. Det är möjligt att hon inte dör, kanske blir hon upptagen till himlen medan hon fortfarande lever. Men om hon dör – och det är väl sannolikt att hon gör det – blir aldrig hennes kropp överlämnad till förruttelse. Som fallet var med hennes Son, som hon har efterföljt i allt, antagligen också in i döden, blev hon strax förd till himlen med både kropp och själ.

Hennes mänskliga gestalt blir vid hennes upptagning i himlen förvandlad, utan att hon upphör att vara människa. Maria är människa i evighet, men nu är hon förhärligad. Nu, när hon har lämnat den synliga världen och befinner sig i himlen, det vill säga i en dimension som vi med våra mänskliga sinnen inte kan förnimma, är hon närvarande för alla, överallt.

I himlen kröns hon som Himlens Drottning, hon som är den evige Konungens Moder. *"Kärlekens änglar, bär denna Moder ända fram till hennes Sons Hjärta för den eviga omfamningen!"* bad den franska mystikern Lucie-Christine år 1885. Det gör änglarna, som fröjdar sig över sitt uppdrag, över att de ständigt kan vara tillsammans med Maria och visa henne vördnad.

Johannes av Damaskus säger att Maria *"bar Skaparen som sitt barn vid sitt bröst, därför måste hon också bo med honom i det himmelska tabernaklet. Bruden, som Fadern hade trolovats med, måste bo i de himmelska brudgemaken. Hon hade sett sin son dö på korset. Smärtornas svärd, som hon hade undgått vid barnets födelse, genomborrade hennes bröst. Nu måste hon se honom på Faderns tron. Guds Moder måste få del av det som tillhör hennes Son och hon måste prisas av allt skapat som Guds moder och tjänarinna"*.

Genom sin upptagning i himlen lär oss Maria något om döden. Att döden inte är att inte existera mera, utan att det är att gå till Fadern, och vara hos honom. Det är att få komma tillbaka till det som egentligen ända från skapelsen skulle vara den Edens trädgård där människan skulle leva i Guds intimitet. Thérèse av Jesusbarnet sade: ”Jag dör inte, jag går in i livet”. Och vi får följa efter Maria, som visar oss vad vi hoppas på. Om vi dör i kärlek till Gud, blir vi, med hela vår personlighet, upptagna i himlen och får leva där i oändlighet.

Från sin plats i himlen ber Maria för alla människor, hon är vår fullkomliga förespråkare hos Herren. Hon hjälper alla människor genom att vara ett exempel och genom att ge goda råd. Hon är fortfarande den som säger till oss det hon sade i Kana: *”Allt det som han säger, det skall ni göra”*. Hon är fortfarande den som kommer till oss så att ”barnet” som vi alla bär inom oss sparkar till i oss och vi kan ropa med hög röst: *”Välsignad är du mer än andra kvinnor, och välsignat det barn som du bär inom dig.”*

Det är det gudomliga barnets möte med ”barnet” i oss som öppnar oss för att ta emot Gudsföderskan. Kristus sade ju själv att det är genom att bli som barn vi kan komma in i Gudsriket. Att bli som barn, det är att låta det barn som vi har varit, och som alltid är inom oss, få säga Ja till Guds kärlek. Ty det som är typiskt för de små barnen, det är att veta sig älskat. Som de små barn vi får vara i Guds ögon, i Guds hjärta, vet vi att vi i himlen har en Fader som älskar oss oändligt, och likaså en Moder vars kärlek till oss är utan gräns.

Maria är nu Drottning i himlen, bredvid sin Son, Konungen. Genom henne kan vi förhärliga vår Herre och Mästare. Tillsammans med henne kan vi lovsjunga honom, vi kan instämma i hennes Magnificat. Ja, sannerligen kan varje människa säga: ”Min själ prisar Herrens storhet”.